

РЕШЕНИЕ

№ 1040

гр. София, 24.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10
състав,** в публично заседание на 12.02.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **9970** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба от В. Т. Ф., като предмет на съдебен контрол за законосъобразност е заповед № 152053/25.12.2009 г. на заместник-началника на ОПП в СДВР, с която на В. Т. Ф. е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „е” от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство без застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите - до предоставяне на сключена валидна застраховка.

В жалбата се поддържа, че заповедта е постановена при съществено нарушение на административните правила и в противоречие с материалноправни норми - отменителни основания по чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК. Искане за отмяната на заповедта. Ответникът – заместник-началникът на ОПП в СДВР не изразява становище по жалбата.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка, на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, на законосъобразността на оспорената административна заповед и на посочените в жалбата основания по чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК, приема за установени следните обстоятелства по делото:

Със заповед № 152053/25.12.2009 г. на заместник-началника на ОПП в СДВР на В. Т. Ф. е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „е” от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на

водач, който управлява моторно превозно средство без застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите - до предоставяне на сключена валидна застраховка. От събраните по делото доказателства се установява, че заповедта е издадена въз основа на АУАН № 0109768/18.12.2009 г., съставен на жалбоподателя в производството пред настоящата инстанция. Съгласно обстоятелствената част на АУАН на 18.12.2009 г. около 23.55 ч. в [населено място] Т. Ф. е управлявал лек автомобил Б. с ДК [рег.номер на МПС] , собственост на Р. Ж. Б., като не е представил сключена застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК (заповедта е връчена на лицето на 20.09.2013 г.), подадена е от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

По същество, същата е неоснователна по следните съображения:

В чл. 171 от ЗДвП са посочени принудителните административни мерки, които се прилагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения. Съгласно чл. чл. 171, т. 1, б. „е” от ЗДвП временно се отнема свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство без застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите - до предоставяне на сключена валидна застраховка. Това е и принудителната административна мярка наложена на жалбоподателя в настоящото производство. Наложена принудителна административна мярка е законосъобразна. Правилно е приложена нормата на чл. 171, т. 1, б. „е” от ЗДвП. Налице са предпоставките за прилагането на посочения текст – от събраните по делото доказателства се установява, че заповедта е издадена въз основа на АУАН № 0109768/18.12.2009 г., съставен на жалбоподателя в производството пред настоящата инстанция. Съгласно обстоятелствената част на АУАН на 18.12.2009 г. около 23.55 ч. в [населено място] Т. Ф. е управлявал лек автомобил Б. с ДК [рег.номер на МПС] , собственост на Р. Ж. Б., като не е представил сключена застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите. След като съществува надлежно съставен акт за установяване на административното нарушение, компетентният орган не може да подлага този факт на съмнение. Той има правомощието да наложи или да не наложи принудителната административна мярка по чл. 171, т. 4 от ЗДвП. В конкретния случай, заместник-началникът на ОПП в СДВР е преценил, че целта на закона ще бъде изпълнена с налагането на мярката и тази негова преценка не подлежи на съдебен контрол. Анализът на текста на чл. 171, т. 1, б. „е” води до несъмнения извод, че принудителната административна мярка се налага без ограничение на случаите само до несклучена застраховка, а дори и в случаите на непредставяне на сключена „Гражданска отговорност” на автомобилистите. Аргумент в посочената насока е и обстоятелството, че свидетелството за управление на моторно превозно средство в този случай се отнема временно – до представянето на застраховката. Аргумент в посочената насока е и редакцията на текста, който предвижда налагане на принудителната административна мярка в случаите, когато се управлява моторното превозно средство без застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите”. Аргумент в посочената насока е и обстоятелството, че за случаите, в които изобщо не е сключена застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите се налага също така принудителна административна мярка, но това вече е мярката по чл. 171, т. 2, б. „в” от ЗДвП и същата се изразява във временно

спиране от движение на моторното превозно средство. Неоснователно е оплакването, посочено в жалбата, както и изразено в съдебното заседание от процесуалния представител на жалбоподателя, че приложимите правни норми предпоставят преди налагането на посочената принудителна административна мярка, органите, които налагат същата да имат задължението да проверят дали съществува сключена застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите и едва след като установяват, че такова не съществува тогава да могат да наложат принудителната административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „е“ от ЗДвП. Подобно задължение за компетентните органи в ЗДвП не съществува, а и такова не може да съществува най-вече с оглед на обстоятелството, че принудителната административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „е“ от ЗДвП се налага не при несклучена изобщо застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, а при условие, че се управлява моторно превозно средство без водачът на същото да носи документ за сключената застраховка, т.е. дори и при нейното непредставяне на компетентните органи.

Неоснователно е оплакването за нищожност на заповедта за налагане на принудителна административна мярка. Оспорваната заповед е издадена от компетентен орган. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2 и 4 и т. 5, б. „а“ се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност. Със Заповед № Из-17498/10.08.2007 г. на министъра на вътрешните работи началникът на отдел „Пътна полиция“ в СДП е упълномощен да издава заповеди за прилагане на принудителни административни мерки. Не се отразява на законосъобразността на оспорваната заповед обстоятелството, че същата е била връчена на лицето почти две години след нейното издаване. Фактическите действия по връчването на заповедта са действия, които са извън волеизявлението на административния орган, издал същата. Изрично в заповедта се посочва, че същата е издадена въз основа на съставен на В. Т. Ф. АУАН, в който АУАН е описано превозното средство, което същият е управлявал без застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите.

Следователно, при издаването на заповедта не са били допуснати нарушения на административно производствените правила, актът съдържа мотиви - в обстоятелствената му част има позоваване на правнорелевантните факти, а удостоверяващите ги доказателства са приложени към административната преписка, издаден е от компетентен орган. Изложените фактически предпоставки за извършената преценка и цитираното правно основание, позволяват да се извърши контрол за законосъобразност на волеизявлението на административния орган. При тези данни съдът намира, че обжалваната заповед съставлява индивидуален административен акт, издаден от компетентния орган в предписаната от закона форма и при наличие на законоустановените в чл. чл. 171, т. 1, б. „е“ от ЗДвП предпоставки. По изложените съображения оспореният административен акт е законосъобразен, поради което жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи, съдът и на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно от АПК

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на В. Т. Ф. срещу заповед № 152053/25.12.2013 г. на

заместник-началника на ОПП в СДВР, с която на В. Т. Ф. е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „е” от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство без застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите - до предоставяне на сключена валидна застраховка, като неоснователно.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ